

Thác Prenn

Đêm qua tôi nằm mơ...thấy mình tự nhiên khóc. Chắc mình Vô-Tổ-Quốc? Chắc mình Vô-Quốc-Gia?

Mình ở nước người ta / đã ba mươi năm chẵn...hai bàn tay vẫn trắng, không địa chỉ đâu bền...

Thay đổi hoài cũng quen / những nơi mình ở cũ. Nhiều khi cũng tại rượu / làm mình quen tèm lem!

Ôi rượu và anh em! Ôi anh em và rượu! Nhiều người đi-tay-níu-tay-người-dưng rồi rời...

Mỗi đứa một phận đời, ngậm cười là vĩnh biệt...Đêm qua tôi không biết / tại sao mình khóc ngon!

*

Không biết! Nói, dễ thương! Không nói, buồn lắm nhỉ? Con trăng ngoài hiên xế / thì giọt lệ mới khô...

Tôi thức dậy...làm thơ / nhớ nhung người yêu dấu...hình như tôi cố bấu / hay vói một bàn tay?

Hình như có ngày mai...và ngày mai sắp hiện? Rồi con trăng mất biển, tôi còn nghe tiếng lòng...

...và mặt trời phương Đông...

...và má hồng ai đó...

Ôi con trăng mờ tỏ, tiếng lòng tôi rưng rưng...

Đọc đường xưa, Đà Lạt / tôi có nghe tiếng thác / rưng rưng như tiếng tim. Thác đó, thác Prenn...

Tôi gọi em em em...Tôi nghe rùng rùng núi gió...

Trần Vấn Lệ